

и весело мѣсто. Слънце-то освѣтлява дръвя-та тѣй, щото ся виждатъ подобны на най чисто злато. По нататкъ отъ онѣзи дръ-вя има едно пасище, по което обычамъ да ходиѣ, и дѣто мои-тѣ овцы и агнета намѣрватъ ствѣршено упокоеніе. На онова мѣсто ще да отведѣ и васъ, ако искате да познавате гласъ-тѣ ми, и да го слушате.

“Ако ли ся побръкате отъ тука; ако мя не имате за вашъ пастырь; ако пасете трѣвѣ-тѣ, която расте на друго мѣсто или на другѣ пла-нинѣ; тогава нѣма да наидете вече обая-та на любовь-тѣ ми отворены за упазеніе-то ви, и пакъ ще испаднете въ ногти-тѣ на льва, отъ когото вы избавихъ единъ пѣтъ, и който още обхожда и иска да вы погълне.”

Това рекъ пастырь-тѣ, и отишелъ си тогази, но идялъ всякой день да обхожда агнета-та и всякой день имъ давалъ новы доказа-тельства на любовь-тѣ си.

На тѣзи двѣ агнета имена-та были Миръ и Неискуство. Тѣ наедно живѣялы много благо-получны дни у тѣзи сгодиѣ оградѣ: ималы изрядиѣ хранѣ и веселѣ сѣнкѣ; едно-то о-бычало друго-то, и най много обычалы до-брый-тѣ си пастырь, на когото присѣтствіе-то изпълняло сѣрдца-та имъ съ неисказаниѣ радость; и ако и да падалъ по нѣкога въ о-градѣ-тѣ имъ дѣждь или градъ, дръвя-та обаче, понеже были честы и сѣнчесты, прѣд-вардвалы агнета-та отъ таквози зловрѣміе.

Единъ день пастырь-тѣ по обычай-тѣ си отишелъ да ги обыде: Миръ тутакси ся затеклъ